

ли ся сражавать за Карла ; тѣ са всички тѣ украсени съ цвѣтя, и чисто е нашето дѣло, като това знамя. —

Бургундъ. Заплетени ся думитѣ на лъжа та, и при всичко вашый разговоръ е дѣтински. — Когато ви заемватъ тѣзи думи грознитѣ дяволи, то поддражете невинностьта побѣдоносно. — Не искамъ азъ да слушамъ повече, на оръжие, мое то ухо е по-слабо отъ ръка та ми. —

Ивана. Ти ма наричашъ една вълшебница, отдавашъ ма на Ада. — Добрѣ, да въдворявамъ миръ, да прѣкъсновамъ умраза, да ли е работа на Ада? Кое може да бѣде по-свято, по-человѣческо добро, ако не бой за отечество ?

Отъ кога е природата сама съ себе си въ между-особна война, та Богъ я прѣзрѣ, прѣзрѣ правдата, и я остави да ся крѣпи отъ дявола ? И туй, що ти казвамъ, като е тѣй, отъ гдѣ друго мѣсто мога да черпя азъ това въодушевление, та не отгорѣ ? Да ли имахъ азъ другаръ въ дѣтинство то, който да мя е училъ за царски дѣла ?

Никога не съмъ стояла прѣдъ високи князове, и искусство то на високи тѣ думи е на уста та ми странно. Но сега, когата ся изисква отъ мене, да тя отмѣтна на наша страна, притѣжавамъ сила да прѣдказвамъ много нѣща, и да назначавамъ съдби тѣ на крале тѣ.

Бургундъ. *(живо ся взира и изгледва съ учудвание Ивана).* Що ми стана ? Що ся случи съ мене ? Ахъ, Богъ ли е, що е, що ми прѣобръща сърдце то въ гърди тѣ ! Ахъ, тя расплаква хората ; не, не, не съмъ заслѣпенъ чрѣзъ вълшебна сила, а чрѣзъ небесна ; мене ми казва сърдцето, че тя е пратена отъ Бога. —

Ивана. Той позна, позна, не ся молихъ напразно ; разоблачи ся чело то му отъ гнѣва, очи тѣ му изражавать миръ, и изъ тѣхъ свѣтлѣе ясно то слънце на съчувствие то. —